

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 74/2020
24.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Јанићијевић, адвокат из ..., против туженог „Јавно предузеће за уређење грађевинског земљишта ББ“ из ..., чији је пуномоћник Драган Нововић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 520/19 од 19.09.2019. године, у седници одржаној дана 24.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 520/19 од 19.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 520/19 од 19.09.2019. године потврђена је пресуда Основног суда у Новом Пазару П1 31/18 од 10.12.2018. године којом је одбијен као неоснован, тужбени захтев тужиље да се поништи, као незаконито, решење о отказу уговора о раду од 18.12.2017. године и решење о престанку радног односа од 18.12.2017. године уз исплату отпремнине и да се утврди да је тужиља у радном односу на неодређено време код туженог. Обавезана је тужиља да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 105.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда из тачке 12. истог члана, на коју се у ревизији указује, не представља

разлог за ревизију у смислу члана 407. став 1. ЗПП, а нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у поступку пред другостепеним судом. Другостепени суд је прихватио чињенично стање утврђено првостепеном пресудом и оцену доказа дату од стране првостепеног суда, а у образложењу своје одлуке је оценио правни значај утврђених чињеница и навео материјално-правне разлоге за одлуку коју је донео, те уз дату оцену о неоснованости жалбеног оспоравања првостепене пресуде, поступио у складу са одредбом члана 396. став 1. и 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена код туженог на неодређено време на пословима оператер ... у економском сектору предузећа, а Анексом 1 уговора о раду тужила је почев од 01.09.2015. године распоређена на радном месту „оператер ... у Служби за инвестициону изградњу и одржавање стамбено-пословног објекта“. Оно је постојало као систематизовано радно место у Правилнику о унутрашњој организацији и систематизацији радних места код туженог од 04.10.2017. године. Тужени је дана 05.12.2017. године донео измене Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места којим се, између осталог, у Служби за инвестициону изградњу и одржавање стамбено-пословних објеката укидају послови и радни задаци „оператер ...“, а које послове је обављао само један извршилац – овде тужила. Измене Правилника су објављене на огласној табли туженог и ступиле су на снагу 14.12.2017. године, што је за последицу имало проглашење пет запослених код туженог технолошким вишком, међу којима је и тужила, па су тужили донета предметна решења о отказу уговора о раду и о престанку радног односа. Наведеним решењима је утврђено и право тужиле на отпремнину у износу од 179.301,87 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиле за поништај решења о отказу и решења о престанку радног односа.

Наиме, у поступку је утврђено да је код туженог престала потреба за обављањем послова које је тужила обављала - оператер ... и да је то радно место укинато. Како није било могућности да се тужила распореди на друге послове, тужени је донео законито решење којим је отказао уговор о раду тужили, као технолошким вишком. Доношењу овог решења претходило је доношење измена и допуна Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места код туженог. Примена мерила и критеријума за бодовање запослених није била потребна јер је тужила била једини извршилац на радном месту „оператер ...“, а изменама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места код туженог од 05.12.2017. године то радно место је укинато. Код тих чињеница и чињеница да је тужили утврђено право на отпремнину, правилно су нижестепени судови закључили да су били испуњени услови из члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду за доношење наведеног решења о отказу и решења о престанку радног односа.

Из наведеног произлази да тужена није учинила пропуст у процедури који би имао за последицу да се решење о отказу уговора о раду и решења о престанку радног односа оцени незаконитим, због чега је правилно одбијен тужбени захтев, као неоснован.

Наводима ревизије понављају се жалбени наводи који су већ били правилно цењени од стране другостепеног суда и оспорава се оцена изведених доказа због чега

се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 1. ЗПП те их овај суд неће детаљно образлагати у складу са одредбом члана 414. став 2. ЗПП.

На основу изнетог применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**